

פ ר ו ט ו ק ו ל מ ס' 44/2

טיסיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ד', ט"ו בסיון תשי"ד-16.6.54 בשעה 08.45.

- השתתפו: ד. בר-רב-האי - מ"מ היו"ר
 ע. איכי לוב
 ב. אזוביה
 ס. בגין
 י. הררי
 ש. הלל
 ז. ורהפטיג
 ת. טובי
 ע. טיסון
 ס. טנה
 י. קליבנוב
 ח. רוביץ

- נעדרו: מ. אונא
 ע. אסף
 י. בר-יהודה
 י. בדר
 י. כסה
 ש. לורנץ
 מ. קסיס
 י. שפירא
 ד. שרי
 ב. שרון

- מוזמנים: פ. רוזן - שר המשפטים
 ח. כהן - היועץ המשפטי
 ה' קוקיה - מנהל משרד המשפטים
 א. ידין - המשנה ליועץ המשפטי
 ה' ויינס - משרד המשפטים
 ה' בגבי - משרד המשפטים.

- סדר-היום: 1. חוק בתים משותפים (תיקון).
 2. חוק ההסגרה.

מ"מ היו"ר ד. בר-רב-האי: בהסכמתם ולרגל העדרו של היו"ר אני מרשה לעצמי לפלוח את הישיבה.

תרשו לי בשם הוועדה להביא את השתתפותנו בצערו של היו"ר על פטירת אמו.

1. חוק בתים משותפים (תיקון).

ד. בר-רב-האי: ועדת הכנסת החליטה שהצעתה של חברת הכנסת טיסון היא נושא חדש. לכן לא תהיה הסתייגות.

ה' בגבי: לחבר הכנסת קליבנוב היתה הערה בנוגע לסעיף 8(4): בחיפה היו כמה מקרים שאנשים קיבלו חלק במוטע אשר היה יותר קטן מחלקם. לפי הערת פר קליבנוב הכימתי את הנוסח הבא: "הוכח להנחת דעתו של המנהל סמקבל האגרה שילם... ולהוסיף: "אגרה הסוה לפחות לאגרה שהיתה מביעה אילו היה ברצם על סמו חלק המייצג לעומת הבית כולו את היחס שבין סווי הדירה וסווי הבית כולו".

ח. כהן:
אני מסופק בדבר הטלים "הוכיח להגות
דעתו של המנהל". במסעפים הקטנים (1)
(2) ו(3) זה איננו, ובכלל אין צורך להוכיח. הכוונה ודאי לדיסקרציה
של המנהל. הייתי אומר במקום זאת "המנהל סבור".

הנחלט: לקבל בסעיף 8(4) את הנוסח שהוצע על-ידי
מר נגבי בתיקון של מר כהן.

ס. בגין:
אני מציע בסעיף 11(ג) לכתוב במקום:
"בבעלות אדם שאינו גוף מאוגד" -
"בבעלותו של מי שאינו גוף מאוגד".

הנחלט: לקבל את התיקון של חבר הכנסת יגיא
בגין.

2. חוק ההסדרה.

סעיף 10.

ס. בגין:
מדוע יש כאן פניה לבג"צ ולא ערעור?

ח. כהן:
זוהי מסורת שיש בה גם יופי ולא רצינו
לפגוע בה. עד עכשיו יכול היה האדם
להגיד בקטת הביאם קורפוס. למעשה ההבדל הוא רק בטרמינולוגיה.

ס. בגין:
אני מעדיף ערעור רביל.

ח. כהן:
בהצעתנו למטלה היה ערעור, וההצעה
הוחזרה בתיקון זה. מבחינת התוכן אין
כל הבדל.

י. הררי:
לדעתי צריך להיות ערעור. נגד מי יוגס
הבג"צ?

ח. כהן:
נגד טר המספטים, מפני שהוא המסביר.

י. ורהפטיצ:
אני בעד זה שתהיה אפשרות של פניה לבג"צ,
מפני שאז ביטוקי הערעור יכולים להיות
הרבה יותר רחבים. הייתי מעדיף שתהיינה סתי אפשרויות, גם ערעור וגם
בג"צ, אבל על-כל פנים הייתי מעדיף בג"צ על ערעור.

ס. בגין:
בית הדין הגבוה לצדק קם כדי למנוע עוול
טבעה לאזרה על-ידי אדמיניסטרציה, ולפנינו
דין מספטי רגיל על פסק-דין של בית-מספט, וגם הערעור צריך להיות רביל.

ח. כהן:
אני מציע טבערעור כזה אפשר יהיה גם
להביא עובדות חדשות.

ח. כהן:
אם חוטבים טזה ערעור, צריך לתת
לא רק למי שהוכרו עליו כבר-הסגרה
אלא גם ליועץ הטפטטי את הזכות לערער.

ד. בר-לב-האי:
לבג"צ יש מקום רק לאחר הערעור, אם
רואים שתהיה אפשרות גם של בג"צ וגם
של ערעור.

ח. כהן:
אני מבין שכוונתו של חבר הכנסת
ורהפטיג סאפטט יהיה לפנות לבג"צ אפילו
לפני שהמספט מתחיל. הדבר הזה מטילא יטנו, אבל הוא רוצה טזה
יוכנס לכאן.

- הוחלט: 1. לקבל את הצעת ז. ורהפטיג האומרת
סטעיף קטן (א) כפי שהוא מוצע יהיה
הסיפא של סעיף קטן (א), שהריטא שלו
תאפטט גם הגטת ערעור.
2. לקבל את הצעת טר ח. כהן האומרת טזכות
הערעור תהיה לטני הצודים.
3. לקבל את סעיף-קטן (ב) ללא טינוי.
4. בטעיף קטן (ג) יוכנסו טינויים בהתאם
להחלטת הוועדה בטעיף-קטן (א) בדבר הכנסת
אפטרות הערעור.

סעיף 11.

ט. בנין:
אני מציע לכתוב במקום "כל עוד" - "אם".

ז. ורהפטיג:
כתוב פה "נטעת הדיון בבקסה". ומה יהיה
אם זה אחרי כן?

ט. בנין:
אולי נטאיר את הדבר בידי בית-המספט?

ח. כהן:
אני מוכן למחוק את הטלים "נטעת הדיון
בבקסה" ולכתוב: "אם לא ציורה בית-
המספט לנהוג במבוקט בדרך אחרת."

הוחלט: לקבל את הצעת ט. בנין לכתוב בטני
המקומות בטעיף במקום "כל עוד" - "אם".

סעיף 12.

ז. ורהפטיג:
אני מציע להוטיף: "ולא ייענס עונט
טורת".

י. ויינט:
הוועדה החליטה על כך, וזה יופיע בטעיף
מיוחד. לא הייתי מציע לסרב לאת הטעיף הזה.

אני מציע גם לטחוק את כל מה שנאמר
בתוך הסוגריים.

ו. ורהפטיג:

במלים "אלא אם הובטח על-פי הסכם עם המדינה
המבקשת" אתם מתכוונים לאמנה או להסכם

פ. בגין:

מיוחד?

באמת צריך היה לאמר: "אלא אם הובטח
באמנה עם המדינה המבקשת".

ח. כהן:

המלה "הסכם" הוכנסה מפני שבמסדר החוק
נוצרו מונחים מסויימים, והסכם כולל
כל דבר שיש עליו הסכמה, כולל אמנה. יהיו מקרים שבהם אמנה חתומה,
אבל ההסדרה תהיה מבוצעת על סמך הסכם.

י. ויינס:

אם כן, צריך להוסיף ה' הידיעה למלה
"הסכם".

ח. כהן:

במקום "לא יוסגר..." אלא אם צריך היה
לכתוב "לא יחתם הסכם... אלא אם". כי
בזאת אנחנו, למעשה, אוסרים על המשלה לחתום הסכם אם לא יהיה מובטח
התנאי הזה.

י. הררי:

אפשר היה לוותר על המלה "הסכם" ולאמר
"אלא אם התחייבה המדינה המבקשת - -".

פ. בגין:

זה מחליט.

ז. ורהפטיג:

לחבר הכנסת הררי: פה מדובר טתי אפטר
ומתי אמור להסגיר. אין זה נוגע להסכם.

י. ויינס:

ההסכם אינו דן באיש עצמו, ולפי הנוסח
הזה יוצא כאילו המדובר בהסכם מיוחד

ש. הלל:

הנוגע לאיש שרוצים להסגירו.

לגבי עונש מוות אין זה מספיק להגיד "או
הובטח בחוק". יתכן שבשעת חתימת ההסכם
יהיה באותה מדינה חוק ביטול עונש מוות, ולאחר זאת יבטלו אותו. החוק
אינו ערוכה בשבילנו. הדבר צריך להיות מובטח בהסכם.

פ. סנה:

הסעיף מתייחס לא ליום של חתימת ההסכם
אלא ליום שמסגירים את האיש. הוא לא יוסגר
אם באותו יום שדנים בהסדרתו אין שם ביטול עונש המוות.

ח. כהן:

גם אז, שההסדרה ועד לסיום התהליך
המשפטי אפשר לבטל את החוק.

פ. סנה:

אולי יסכים אתי חבר הכנסת בגין אם אציע
שינוי הנוסח כדי להוציא את הסירבול של
הסעיף: "לא יוסגר מנוקט אלא אם הובטח על-פי ההסכם עם המדינה המבקשת -
(1) שלא ייעצר, לא יועמד לדין ולא ייענש באותה מדינה על מעשה עבירה
אחר שעבר לפני הסדרתו; (2) אלא יוסגר על-ידי אותה מדינה
למדינה אחת על עבירה שעבר לפני הסדרתו. (זבטורה אחרת:) אלא אם
ניתנה לו תחילה אפטרות לצאת מן המדינה המבקשת ולא יצא תוך ששים
יום שניתנו לו או חזר מרצונו הטוב לאחר שיצא מסנה".

ח. כהן:

ד. גניבה:

אינני יודע לטעם מה לבן זאת? מדוע לא
בסתפק בהתחלת הסעיף.

ה. גניבה-הא:

מה הדין אם גנבו לו לצאת זכרון מדינה
לא הסכימה לתת לו אשרת כניסה.

ו. כהן:

המקור של הסעיף הזה הוא בסיומת האמנה,
והוא הוכנס לכל האמנות הנכרות בין
אם זה רע, כל המדינות נוהגות כך, ואינני
רואה למה אנחנו לא ננהג כך.

ז. גניבה-הא:

אם זה לא יהיה אזרח שלנו, אנחנו לא
נהיה חייבים לקבלו בחזרה. אם אף מדינה
לא תרצה לקבלו - אין זה עניינו.

ח. הלל:

צריך לחשוב על הסקרה של אדם חסר אזרחות.

666הפטיג:

ז. נדהפטיג:

לטעם מה אנחנו צריכים להיכנס לכל העניין
הזה. על עבירה אחרת יתכן שלא היינו
מסגירים את אותו האדם, לטעם מה לבנו להבטיח כי בעבור תקופה מסוימת
אפשר יהיה לדון אותו גם על העבירה האחרת.

י. ויינברג:

אני רוצה להפנות את תשומת-לב הוועדה
לכך שהסעיפים האלה פועלים כאופן חרדי. סעיף
17 קובע אותה הוראה ומבטיח לבנו שאם אנחנו נדרוסי הסדרה, יסגירו לבנו
כאותם התנאים שאנחנו קובעים מה. יתכן שאחרי סיסגירו לבנו אדם, יתברר
שהוא עבר גם עבירות אחרות. מדוע לא נאפשר לדון אותו גם על העבירות
האחרות? גם אנחנו יכולים להיות מעוניינים בדבר הזה.

ט. הלל:

אנחנו צריכים להיות רגיסיים יותר מכל אחד
אחר לבעיה של חסרי אזרחות, ואם אנחנו
יכולים להבטיח בחוק כי מעמדו של אדם שהוא חסר אזרחות לא יהיה מקופח
על-ידי כך שאין מדינה אשר תגן על זמדינותיו, כי אז לדעת, אין מקום
להתנגד לדבר הזה. אם לא נמצא דרך להבטיח שמצבו של חסר אזרחות יהיה
טובה לכל אדם אחר בעולם, אזלי מוטב להסתכן ולקבל את האפשרות שאדם
לא יוענש על עבירה אחרת מאשר על העבירה אשר בגללה הוטגד.

ע. איכילוב:

אני מציע לכתוב: "הוראה זו לא תחול אם
יצא מן המדינה המבקשת וחזר אליה מרצונו."

י. ויינברג:

אינני רואה את ההבדל בין סקרה שאדם יצא
את הארץ וחזר אליה ובין סקרה שאדם מרצונו
לא יצא כלל את הארץ. אני מסכים שצריך להבטיח כי האדם נסאר באותה ארץ
מרצונו ולא בגלל סיבות אובייקטיביות. אפשר לכתוב: "אם היתה
לו אפשרות לצאת מן המדינה המבקשת ומרצונו לא יצא ממנה."

ח. כהן:

המדינה המבקשת צריכה להוכיח כי היתה לו
אפשרות כזאת, אפשרות כספית, מדינית וכו'.
ומדוע לא תעשה זאת? היא מעונינת בכך.

י. הרני:

המדינה המבקשת צריכה לדעת גם מה היו העבירות
הקודמות, והוא הדין לגבינו. עלינו לדעת
בקטת הגשת ההסדרה אם היו לאותו אדם גם עבירות קודמות.

ח. כהן:

אתן לחבר הכנסת הררי דוגמא ממקרה שהיה:
היה מצלנו רוצח בסם חרוטן. הוא בא אלינו
מצרפת. אנחנו שלחנו לסם את מביעות אצבעותיו, בקטר עם החקירה סניהלנו
נגדו. רק על-ידי כך נתגלה סם דבר שלא ידעו קודם לכן: שהוא ביצע גם
בצפת מעטה רצח. התוצאה הייתה סמסלת צרפת ביקסה את הסגרתו, ואנחנו
הסבנו סנסגיר אותו אחרי טירצה את עונשו אצלנו. יכול מאוד להיות שכפי
סנתקלה מקרה הרצח שאדם זה ביצע בצרפת על-ידי מביעות אצבעותיו,
יתגלה מעטה פטע של מנוקס לאחד הסגרתו לסם.

י. הררי:

העיקרון הוא סיס לנו פיקוח על מי שאנחנו
סנסגירים, וסר המספטים שלנו יכול בכלל שלא
לתת לכל התהליך לפעול. הררי יתכן סעל העבירות האחרות לא היינו סנסגירים
את המנוקס.

ח. כהן:

אנחנו מחוקקים את החוק הזה לא כל כך כדי
להסגיר אנשים. אלא כדי להיכנס לתוך חבר
העמים הכוחתיים אמנה אחד עם הטבי. ואין אנחנו יכולים להרשות לעצמנו
לססות סן הדברים סמקובלים, ביחוד כסאין בזה פגיעה באיזה דבר קדוש לנו.
לכן הייתי מציע לקבל את הדברים סמקובלים והנהוגים בכל העולם, בסינויים
המיוחדים הנראים לנו כהכרחיים במצבנו המיוחד.

הוחלט: 1. לדחות את הצעת ס. בגין למחוק את
הסיפא החל סהמלה "אולם".

הסתייגות לס. בגין.

2. לקבל את הצעת ס. איכילוב האומרת שהוראת
סעיף זה לא תחול רק במקרה שהאדם יצא
סהארץ וחזר סרצונו.

הסתייגות לסר המספטים.

ח. כהן:

בצוגע לפחיקת סה סנאמר בסוגריים, אני
חייב לאמר שהדברים האלה נכתבו לפי בקסת
ססרד החוץ, והם פנו אלינו בבקסה להעביר את בקסתם ליו"ר הוועדה,
סלפני סהמלים האלה ייסחקו, תינתן להם הזדמנות להסמיע את דבריהם.

ד. בר-רב-האי:

אנחנו ססאירים את ההצעה למחוק את סה
סנאמר בסוגריים פתוחה עד ליסיבה הבאה,
ובזמן את אנסי ססרד החוץ לסמוע את הסברתם.

הוחלט: להסאיר פתוחה את סאלת מחיקת סה סנאמר
בסוגריים עד לסמיעת הסברת ססרד החוץ בענין זה.

סעיף 13.

ס. בגין:

עלינו לבסח את הסעיף סחדס, בת אם לסה
סהלסנו בענין הערעור.

ד. בר-רב-האי:

אין ברור לי מי ואיך יוכלו מסעס סדינה זרה
להחזיק אדם בססמורת אצלנו.

ד. בגין:

אני מציע לבסח את סעיף-קטן (ב) כך: "ביתן
צו כאמור, מותר להחזיק את המבוקש במסמורת
ולהעבירו מחוץ לגבולות ישראל". כלומר, להוציא את האפסדות הוא יוחזק
כאן מטעם מדינה זרה.

י. הררי:

בסעיף זה מטילים על סר המספטים: אחריות
טאינה טייכת לו. זה ענין של ביצוע, והוא
סייך למסמלה. על העברה לארץ אחרת האחריות צריכה להיות על המסמלה.

ס. בגין:

אינני חושב שיש יסוד לחרדה הזאת. הבעיה
היא של סכנה כל החוק, ובו מופיע כל הזמן
סר המספטים כמסכות בעניני הסגרה. במדינה שיש בה אחריות קולקטיבית של
המסמלה, ברור שמה סר המספטים עושה, הוא עושה על דעת המסמלה.

ט. הלל:

לדעתי צריכה להיות פה פרוצדורה ברורה
איך יוסגר אדם למדינה אחרת. אין להסתפק
בזה שמוציאים אותו מגבולות מדינת ישראל. אדם במעצר, פרט לאי-הבעיות
הנגרמת לו על-ידי מעצרו מוכטחת לו הגנה במידה מסויימת. ולא יתכן שיהיה
מצב בינים שבו הוא לא יהיה מוגן. לא יתכן לכתוב סתם "עד" סיוצא
מגבולות מדינת ישראל". צריך לכתוב: "עד שייסגר למדינה המבקשת". ואז
חלה על אותה מדינה החובה להגן עליו, בוסף על הזכות לדון אותו.

ח. כהן:

אפשר לאמר שמותר להחזיקו במסמורת עד
למסירתו לסלטונות המדינה המבקשת.

י. קליבנוב:

זה אומר שהם יוכלו להחזיקו במעצר בקונסוליה
שלהם במסך שלוש חדשים. לדעתי, צריך להיות
ברור שהמבוקש יימסר לסלטונות הזרים בגבול, ברגע שמוציאים אותו מן הארץ.
אין אנוחנו יכולים להסכים שפה בארץ יחזיקו אותו במעצר פרטי.

ס. בגין:

לא היתה כוונה למסור את המבוקש לנציגות
של המדינה המבקשת, לקונסוליה, לצירות. אבל
אם יש ספק מוטב לאמר את שני הדברים גם יחד: להעבירו מחוץ לגבולות ישראל
ולמסרו למדינה המבקשת.

ט. הלל:

הצעת חבר הכנסת הררי עלולה ליצור מצב קשה:
אם תהיה החלטת המסמלה, יכול להיות שהמסמלה
ברוב קולות תחליט בגד החלטת בית-המשפט.

י. הררי:

ומה יהיה אם סר המספטים יחליט כך?

ט. הלל:

סר המספטים יכול שלא להביא זאת לבית-המשפט,
ויכול לבטל זאת בכל סלב וסלב.

ח. כהן:

בוסף על הדברים שכבר אמר חבר הכנסת בגין בסאלה
זו, וסאצי מצטרף אליהם, אני רוצה להוסיף מ
סר המספטים הוא איבסטנציה פוליטית ופוליטית גרידא, הוא איננו איבסטנציה
מספטית. אחי שהאיבסטנציה המספטית גמרה לעסות את שלה, וכשהענין מגיע
אליו, הוא צריך להחליט אך ורק החלטה מדינית, ובתור שכזה סר המספטים הוא
בדיוק הדובר של המסמלה. אין סום הבדל אם כותבים המסמלה או סר המספטים.

- הוחלט: 1. לקבל את ההצעה לסגור את סעיף-קטן (א) באופן שיהיה ברור שהוא חל אחרי שהכרזה נעשת סופית.
2. לקבל את הצעת ס. בגין האוטרת לגסח את סעיף-קטן (ב) כך: "ניתן צו כאמור, מותר להחזיק את המבוקט במסמורת עד למסירתו לסלטונות המדינה המבקשת".
3. לדחות את הצעת י. הררי האוטרת: במקום "טר" הטספטים" לכתוב "הטססלה".
- המתייגות לי. הררי.

סעיף 14.

ז. ורהפטיג:
צריך לסגור את הריסא בהתאם למה שהחלטנו על ערעור, וצריך לכתוב "סיחם שהחלטה נעשתה סופית".

ח. רובין:
עד לערעור יש שלוסים יום, ועוד 60 יום זה כבר חסעים יום. אני מציע למחוק את הסיפא של הסעיף ולכתוב 45 יום במקום 60 יום.

י. ויינס:
הסעיף הזה הוא תוצאה מהחלטות הועדה בסעיף 8. נאמר אז שאם צדס נדון בארץ על עבדה אחרת, אין לדחות את הדיון בהכרזתו כבר-הסגרה, אלא לקיימו ולהסגיר את האדם אחרי ריצוי עונסו כאן.

ח. רובין:
אני מציע להוסיף בסעיף זה: "כפוף לסעיף 8".

י. ויינס:
זה לא כפוף לסעיף 8. זה במקום סעיף 8. הרי אדם יכול להיות חולה למעלה מ-60 יום

י. הררי:
סדוע ההגבלה על טסטים? זה יכול להיות יותר.

י. ויינס:
זהו נוהג מסויים, על סמך תקדימים בארץ אחרות. יש משהו מקובל בטסח זה. אין אנחנו עושים זאת בחלל-ריק.

ז. בר-רב-האי:
אינני מבין את החרדה הזאת לגבי מי טעבר את כל הפרוצדורה והחליטו עליו שהוא בר-הסגרה. סדוע בכל זאת מנסים לעשות הכל כדי שלא יוסגר.

הצעת חבר הכנסת הררי שלא להגביל - מיותרת. נאמר פה שבית-המשפט יכול להאריך זאת אחרי 60 יום.

הוחלט: 1. לדחות את הצעת ח. רובין לכתוב "45 יום" במקום "טסטים יום".

המתייגות לח. רובין.

2. לדחות את הצעת ח. רובין להסאיר את הסיפא
של סעיף זה רק בכפיפות לסעיף 8.

הסתייגות לח. רובין.

ע. איכילוב:
אולי יסכים חבר הכנסת רובין להסאיר את הסיפא
בתנאי שבמקום 60 יום נכתוב 45 יום?

ח. רובין:
אם זה יתקבל על כולם, אהיה מוכן להסתלק
מהצעת הסנייה.

חנחלט: 1. לעשות רויזיה של ההחלטה הקודמת הדוחה
את ההצעה שבמקום "סטים יום" יהיה כתוב
"45 יום".

2. ההצעה לכתוב "סטים יום" וההצעה לכתוב:
"45 יום" קבלו מספר קולות שווה.

אני מציע למחוק את הסיפא.

ח. טובי:

לא לנגוע בסיפא של הסעיף בסבילי חשוב יותר
מאשר שינוי הזמן מ-60 ל-45 יום.

ב. אזניה:

מאחר שלא היו תוצאות בהצבעה הקודמת, אולי
נעסיר את הסאלה להצבעה בסנייה?

ד. בר-רב-האי:

אינני מסכים שלא היו תוצאות. התוצאה של
ההצבעה הייתה שהסעיף נסאר לשת עת כפי שהוא.
אם ירצו להצביע עוד פעם - לא אתנגד.

י. הררי:

אם סתי הצעות מקבלות מספר קולות שווה,
מקובל שהדבר עובר לסליאת הוועדה כסתי גירסות.

ח. רובין:

אם תתקבל ההצעה לכתוב "45 יום", אצטרך
להסתייג באופן אבנטיואלי בנוגע לכפיפת הסיפא לסעיף 8, למקרה שהכנסת
תסנה את ההחלטה שנתקבלה פה.

ס. בנין:

אם עברו סטים יום, צריך בית-המספט להודיע
על ביטול ההכרזה. צריך היה לכתוב "לפני תום
סטים יום רטאי היועץ המשפטי לבקש - -".

אני הייתי מעביר את הענין לבית-המספט העליון,
גם אם זה לא היה בערעור. אבל על כל פנים צריך להיות ברור ללא ספק שבמקרה
סבי-המספט העליון נתן את ההחלטה הסופית, זה צריך ללכת לבית-המספט
העליון. ואז, כמו בכל הליך מספטי, נפסק תהליך ההתייבנות.

ח. כהן:

אני רוצה לנסות לסכנע את חברי הכנסת רובין
ואיכילוב בנוגע להצעה של 45 יום. ההבדל הוא
של 15 יום. זה פשוט מבוחך. סדינת ישראל תהיה היחידה בין המדינות שאצלה
יהיה 45 יום בזמן שבכל אוטות האולם קובעים סטים יום. פשוט אי-אפשר לנסך
זאת. ואיזה רווח יש לחבר הכנסת רובין מ-15 יום אלה? הייתי מבין אילו מאחר
סאיננו בין המדינות המתוקנות, ואנחנו נמצאים מעבר לים, והאניות והאווירונים
אינם פועלים כמו במדינות אחרות, באריך את הזמן הזה. אבל לקצר?

ס. בגין:

אני מציע להגביל את החלטת בית-המספט עד
לששים יום נוספים. אי-אפשר להחזיק אדם
במסך תקופה מסוימת לאחר הכרזתו כנר-הסגרה. זה עינזי-נפט. סדוע בכלל
הנבסת ששים יום?

ד. בר-רב-האי:

זה סריז נבד הסדינה הסבקסת, שלא תתרטל.

ס. בגין:

בכל זאת ישנם כללים בנוגע להרגסתו הפנימית
של האדם, אפילו אם הוא פוסע ואפילו אם הוא
נדון. צריך לעניסו, אבל לא לענות אותו בציפיה בלתי מוגבלת.

ה. כהן:

למה לא תסאיר זאת לבית-המספט?

ס. בגין:

האם הכל אנחנו מסאירים לבית-המספט?

י. ויינס:

יש מקרה אחד נמצא אצלנו במאסר על עבירה
אחרת. יש מקרה שהאדם חולה אנוס. כמו טאי-
אפטר לקבוע טראט את כל המקרים, כך אי-אפשר לקבוע גם תאריך.

ה. קהן:

נקח את המקרה של הרוצח הצרפתי חרטון.
יש טעם שענינו יתברר כאן במהירות גדולה,
מפני שעד שיצא מבית-הסוהר אצלנו עלים העדים מצריכים להעיד נגדו
בצרפת לסות.

ז. ורהפטיג:

אנחנו מטפלים יותר מדי בפרטים. בטביל
המבוקט הרבה יותר טוב שההסגרה נדחית
מאסר לזרו את החיסול. יש פה סתירה בין שני אינטרסים, אבל האינטרס
טבאי-החטת הפרוצס יותר חשוב. לכן צי בעד הסיפא של הסעי.

אני מציע תיקון אחד: אפשר יהיה להאריך
לתקופה נוספת שבכל אופן לא תעלה על התקופה הראשונה.

תוחלט: 1. לדחות את הצעת ת. טובי למחוק את הסיפא
של הסעיף.

הסתייגות לת. טובי.

2. לקבל את הצעת ס. בגין לכתוב "לפני תום ששים יום".

3. לדחות את הצעת ס. בגין האוסרת סאפטר יהיה להאריך
את תקפה של ההכרזה רק פעם אחת.

4. לקבל את הצעת ז. ורהפטיג האוסרת סאפטר יהיה
להאריך בכל פעם לששים יום.

הסתייגות לסר המספטים ולד. בר-רב-האי: להסאיר
את הסיפא כהצעת ועדת המסנה.

5. לקבל את הצעת ס. בגין האוסרת כי במקרה שהענין
בסלב סופי נדון בבית-המספט העליון, הדי בקסה
כזאת תובא גם היא לפני בית-המספט העליון.

ועדה הוועקה, חוק ומספט
15.6.54

י. הררי:

עו"ד בן-טמט מבקט להפנות את תסומת לבנו
לטעות בחוק הבתים המסותפיים: דצינו
לטחוק את ענין המצרנות ומחקנו את המעיפיים 41-45, בעוד טסעיף 43 אינו
עוסק כלל בענין המצרנות. איבני יודע אם זה זוטא חדט. צריך לבדוק זאת.
בכל אופן אני ספנה תסומת לבם של היועצים המספטיים להערה זו.

ד. בר-רב-האי:

אני מבין שאין ויכוח לעצם הענין. ואני
מציע טיו"ר ועדת המטנה לחוק בתים מסותפיים
(תיקון) יחד עם היועצים המספטיים לבדוק את הדבר.

ח. רובין:

בטבוע זה קיבלתי מכתב סחברת העובדים בקטר
עם חוק הבתים המסותפיים. אני אבדוק את הדבר
עם היועץ המספטי של מטרד המספטיים, ואם יש בכך צורך, אדרוט להעלות את
הדיון מחדט.

היטיבה נבעלה בטעה 10.50.